

Pirc Musar & partnerji

ODVETNIŠKA DRUŽBA

UPRAVNO SODIŠČE REPUBLIKE SLOVENIJE

Fajfarjeva 33
1000 Ljubljana

TOŽNIK: Združenje Frank, Pernica 43, 2231 Pernica, ki ga po pooblastilu zakonitega zastopnika Aleša Majcenoviča zastopa Odvetniška družba Pirc Musar, odvetnica Nataša Pirc Musar iz Ljubljane

TOŽENEC:

1. Informacijski pooblaščenec RS, Zaloška 59, Ljubljana, ki ga zastopa Mojca Prelesnik, Informacijska pooblaščenka, in
2. Banka Slovenije, Slovenska 35, Ljubljana, ki jo zastopa Boštjan Jazbec, guverner,

TOŽBA

zoper odločbo prvotožene stranke št. 090-63/2016/7 z dne 30. 6. 2016 in odločbo drugotožene stranke št. 26.00-0012/16-MP z dne 13. 1. 2016, v zadevi dostopa do informacij javnega značaja

zaradi:

- nepravilne uporabe materialnega prava,
- bistvene kršitve pravil postopka,
- nepravilno in nepopolno ugotovljenega dejanskega stanja (1., 2. in 3. tč. 27/I. ZUS-1)

vloga in priloge v treh izvodih
pooblastilo priloženo
taksa plačana po nalogu

I.

Tožnik je dne 11. 12. 2015 na drugotoženo stranko naslovil zahtevo za dostop do informacij oziroma podatkov, ki so jih od leta 2004 do 11. 12. 2015 v Sloveniji registrirane banke najele v domači valuti (EUR ali SIT) in CHF, po mesecih po banki. Tožnik je po pozivu drugotoženke zahtevo dopolnil z dopisom z dne 5. 1. 2016. Drugotožena stranka je z izpodbijano odločbo št. 26.00-0012/16-MP z dne 13. 1. 2016 zahtevo tožnika za dostop do teh podatkov v celoti zavrnila.

Tožnik je zoper odločbo drugotožene stranke vložil pritožbo, ki jo je prvotožena stranka z izpodbijano odločbo št. 090-63/2016/7 z dne 30. 6. 2016 v celoti zavrnila. Drugotožena stranka je v obrazložitvi izpodbijane odločbe najprej navedla, da zahtevane informacije niso informacije javnega značaja (5. odst. na 2. strani odločbe), potem, da gre za podatke, ki so bili pridobljeni ali sestavljeni zaradi nadzornega postopka, ki še ni zaključen, razkritje pa bi povzročilo nerazumevanje vsebine, zlorabo podatkov, ogroženost delovanja organa in nastanek škode za banke, zaključila pa, da gre za zaupne individualne podatke statističnih poročevalskih enot. Zavrnitev posredovanja podatkov je opirala na ZBan-1 in 404. člen ZBan-2 ter 2. in 4. točko 1. odst. 6. člena ZDIJZ.

Prvotožena stranka je svojo odločitev oprla na 2. in 4. tč. 1. odst. 6. člena ZDIJZ ter na podlagi 1. in 3. odst. 248. člena ZUP zavrnila pritožbo tožnika.

Tožnik odločbi prvo in drugotožene stranke izpodbija iz vseh pritožbenih razlogov v zavrnilnih delih.

Dokaz:

- zahteva tožnika z dne 11. 12. 2015;
- dopolnitev zahteve tožnika z dne 5. 1. 2016;
- odločba drugotoženke št. 26.00-0012/16-MP z dne 13. 1. 2016;
- pritožba tožnika z dne 28. 1. 2016;
- odločba prvotoženke št. 090-63/2016/7 z dne 30. 6. 2016.

II.

Prvotoženka je v pritožbeni postopek pritegnila 16 bank, vendar o tem in z njihovim odzivom tožnika ni seznanila. Tožniku ni dala možnosti, da bi se izjavil do navedb stranskih udeležencev, čeprav je na njihove navedbe oprla svojo odločitev. Prav tako tožniku ni dala možnosti, da bi se seznanil z navedbami drugotožene stranke iz dopisa št. 26-00-0104/16 z dne 23. 3. 2016 in iz

dopisa z dne 27. 5. 2016 niti da bi se do njih izjavil, kljub temu, da je izpodbijano odločbo oprla prav na te navedbe. S tem je v postopku izdaje izpodbijane odločbe prvotožene stranke prišlo do bistvene kršitve določb postopka po 3. odst. 27. člena ZUS-1 v povezavi s 3. tč. 2. odst. 237. člena ZUP.

Dokaz:

- kot doslej;
- vpogled v spis prvotožene stranke (pridobi sodišče);
- sodni preudarek.

III.

Prvotožena stranka je vsem 16 bankam priznala varstvo poslovnih skrivnosti, čeprav se 5 bank (Probanka d.d., Factor banka d.d., Deželna banka Slovenije d.d., Raiffeisen banka d.d. in NKBM d.d.) sploh ni odzvalo na vabilo k stranski udeležbi, 2 od teh bank (Probanka d.d. in Factor banka d.d.) pa sploh ne obstajata več. Varstvo poslovne skrivnosti in dokazno breme za izkaz tega varstva je na subjektu, ki ga zatrjuje – če torej poslovne skrivnosti ne zatrjuje, kljub temu, da ima to možnost, je prvotožena stranka ne more ščititi samoiniciativno. Poslovna skrivnost neobstoječega subjekta pa je po naravi stvari objektivno nemogoč koncept.

Obstoj subjektivnega kriterija poslovne skrivnosti po 1. odst. 39. člena ZGD-1 je izkazovalo¹ le 6 bank (Unicredit d.d., Abanka d.d., NLB d.d., SID banka d.d., , Gorenjska banka d.d. in Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.). Prvotožena stranka je štela, da so izpolnjenost subjektivnega kriterija izkazale, ker so se sklicevale na interne pravilnike ali sklepe. Iz izpodbijane odločbe pa ni mogoče ugotoviti, ali so bili ti sklepi oziroma pravilniki sprejeti pravočasno za vse zahtevane informacije javnega značaja (zahtevek tožnika namreč obsega podatke od leta 2004), zato izpodbijane odločbe prvotoženke v tem delu tudi ni mogoče preizkusiti (bistvena kršitev določb postopka po 3. odst. 27. člena ZUS-1 v povezavi s 7. tč. 2. odst. 237. člena ZUP).

Obstoj objektivnega kriterija poslovne skrivnosti po 2. odst. 39. člena ZGD-1 so izkazovale² le 3 banke (Sberbank d.d., Sparkasse d.d. in Banka Koper d.d.). Ostalih 7 bank se do vprašanja poslovne skrivnosti sploh ni opredelilo (torej 5, ki se jih sploh ni odzvalo na povabilo k stranski

---

¹ Tožnik poudarja, da je seznanjen le z navedbami iz izpodbijane odločbe, zato kvalitete internih aktov, na katere naj bi se sklicevali stranski udeleženci, ni imel možnosti preveriti pred izdajo izpodbijane odločbe in v obsegu, ki bi presegal navedbe prvotoženke v obrazložitvi izpodbijane odločbe, in se do njih tudi ni imel možnosti izjaviti (bistvena kršitev določb postopka).

² Tožnik ponovno poudarja, da je seznanjen le z navedbami iz izpodbijane odločbe, zato kvalitete argumentov in dejanskih okoliščin, na katere naj bi se sklicevali stranski udeleženci ni imel možnosti preveriti pred izdajo izpodbijane odločbe in v obsegu, ki bi presegal navedbe prvotoženke v obrazložitvi izpodbijane odločbe in se do njih tudi ni imel možnosti izjaviti (bistvena kršitev določb postopka).

udeležbi, ter SKB d.d. in Poštna banka Slovenije d.d.), zato tožena stranka tem 7 banka ne bi smela priznati varstva poslovne skrivnosti, s čimer je napačno uporabila določbo 2. tč 1. odst. 6. člena ZDIJZ.

Vsekakor je treba pri opredelitvi objektivnega kriterija poslovne skrivnosti upoštevati, dejstvo spremenljivosti poslovne skrivnosti v času, saj določene informacije s potekom časa postanejo popolnoma neuporabne in ne predstavljajo več konkurenčne prednosti.³ Razkritje višine najetih kreditov v domači valuti (EUR ali SIT) in CHF, po mesecih za leta 2004 do 2015⁴ v letu 2016 tem bankam ne more povzročiti občutne škode pri njihovem trenutnem in nadaljnjem poslovanju, vsekakor pa to ni očitno za podatke starejše od (na primer) treh let. V zvezi s tem prvotožena stranka dejanskega stanja ni ugotovila popolno in je posledično napačno uporabila določbo 2. odst. 39. člena ZGD-1 v povezavi z 2. tč. 1. odst. 6. člena ZDIJZ.

Dokaz:

- kot doslej.

IV.

Obe toženi stranki sta napačno uporabili določbo 4. tč. 1. odst. 6. člena ZDIJZ. V skladu s to določbo organ zavezanec za posredovanje informacij javnega značaja zavrne dostop do zahtevane informacije javnega značaja, če se zahteva nanaša na podatek, katerega razkritje bi pomenilo kršitev zaupnosti individualnih podatkov o poročevalskih enotah skladno z zakonom, ki ureja dejavnost državne statistike. Zato bi morali prvo in drugotožena stranka najprej opredeliti, ali se v zvezi z zahtevanimi podatki sploh uporablja ZDSt, česar nista storili. ZDSt se za zahtevane podatke ne uporablja.

V skladu s 4. tč. 1. odst. 6. člena ZDIJZ organ prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije javnega značaja, če se zahteva nanaša na podatek, katerega razkritje bi pomenilo kršitev zaupnosti individualnih podatkov o poročevalskih enotah skladno z zakonom, ki ureja dejavnost državne statistike. V skladu z ZDSt je statistični namen zagotavljanje in izkazovanje agregatnih podatkov o množičnih pojavih (3. odst. 33. člena ZDSt). V skladu z izrecno določbo 2. odst. 2. člena ZDSt morajo institucije, ki izvajajo statistična raziskovanja, zagotoviti ločeno izvajanje dejavnosti državne statistike. Drugotožena stranka zahtevanih informacij ne zbira zgolj za statistični namen (t. j. namen zagotavljanja in izkazovanja agregatnih podatkov o množičnih pojavih), pač pa primarno za izvajanje svojih drugih pristojnosti na podlagi ZBan-1, ZBan-2 in

---

³ Tako prvotožena stranka v odločbi, ki jo je Upravno sodišče potrdilo s sodbo št. II U 289/2013, z dne 8. 1. 2014, in se v tem delu v celoti sklicevalo na obrazložitev prvotoženke.

⁴ Vsekakor ne za vsa ta leta.

ZBS in v zvezi z zahtevanimi informacijami javnega značaja ne zagotavlja izvajanja dejavnosti državne statistike ločeno od izvajanja teh svojih drugih pristojnosti.

Prvo in drugo tožena stranka v izpodbijanih odločbah ugotavljata, da zahtevane informacije drugotoženi stranki posredujejo banke (kot monetarne finančne institucije), ki so poročevalci na podlagi Sklepa o poročanju monetarnih finančnih institucij (v nadaljevanju: Sklep) in vsakokrat veljavnega Navodila za izvajanje Sklepa. Sklep določa obveznost poročanja podatkov monetarnih finančnih institucij drugotožeči stranki v skladu z zahtevami Evropskega sistema centralnih bank (ESCB) in drugimi potrebami Banke Slovenije, vključno s potrebami nadzora bančnega poslovanja in analize finančne stabilnosti (1. člen Sklepa).

Tožnik poudarja, da Sklep ni predpis s področja državne statistike, ampak splošni akt, ki ga je na podlagi 4. tč. 1. odst. 93. člena ZBan-2 in 13. člena ter 1. odst. 31. člena v povezavi s 55. členom ZBS-1 izdal Svet drugotožene stranke. Določba 4. tč. 1. odst. 93. člena ZBan-2 določa, da drugotožena stranka v zvezi s poslovnimi knjigami in letnimi poročili banke predpiše podrobnejšo vsebino, obliko, način, pogostost in roke za posredovanje finančnih informacij iz tretjega odstavka 87. člena tega zakona, ki določa, da morajo banke drugotoženi stranki sporočiti finančne informacije v zvezi z računovodskimi izkazi. Določbi sta uvrščeni v poglavje ZBan-2 »poslovne knjige, letno poročilo in dodatna razkritja«. Določba 13. člena ZBS-1 določa zbiranje in obdelavo podatkov in informacij, vključno s statističnimi podatki in informacijami. Sklep se torej ne nanaša izključno na statistično poročanje, ampak tudi, ne pa primarno, na to obveznost bank v zvezi s pristojnostmi drugotožene stranke kot pooblaščenega izvajalca statističnega raziskovanja v okviru državne statistike. Sklep je v Pravno-informacijskem sistemu RS klasificiran v kategorijo »Gospodarska ureditev : Bančni in monetarni sistem : Banka Slovenije«. Tudi s sistemsko razlago torej pridemo do ugotovitve, da gre za predpis s področja bančnega in monetarnega sistema in ne za predpis s področja državne statistike.

Sklep pa se niti ne sklicuje niti ne določa statističnega namena uporabe zahtevanih podatkov. Če drugotoženka te iste podatke uporablja tudi za namene statističnega raziskovanja, to ne more pomeniti, da gre za podatke, ki se zbirajo na podlagi ZDSt in bi z njihovim razkritjem prišlo do kršitve zaupnosti individualnih podatkov o poročevalskih enotah skladno z zakonom, ki ureja dejavnost državne statistike. Prvotožena stranka je v obrazložitvi izpodbijane odločbe zapisala da “dejstvo, da organ dejavnosti državne statistike ne izvaja ločeno, pa še ne pomeni, da zahtevani podatki ne predstavljajo podatkov, katerih razkritje bi pomenilo kršitev zaupnosti individualnih podatkov o poročevalskih enotah skladno z ZDSt”. Tak zaključek velja tudi v obratno smer – torej dejstvo, da organ dejavnosti državne statistike ne izvaja ločeno, še ne pomeni, da zahtevani podatki predstavljajo podatke, katerih razkritje bi pomenilo kršitev zaupnosti individualnih podatkov o poročevalskih enotah skladno z ZDSt. Zlasti, ker bi to dejavnost v skladu ZDSt

moral izvajati ločeno, pri čemer kot državni organ po izrecni določbi 48. člena ZDSta statističnih podatkov ne bi smel uporabljati za določanje pravic in obveznosti poročevalskim enotam, kar pa je osnovna in primarna naloga drugotožene stranke v zvezi z zahtevanimi podatki – nadzorovanje in morebitno izrekanje ukrepov (torej morebitno odločanje o pravicah in obveznostih, če ob spremljanju vporočevanih podatkov zazna potrebo po tem).

Kot je drugotožena stranka celo sama navedla, zahtevane informacije pridobiva v okviru svoje pristojnosti nadzora nad bankami, ki ga v skladu s 1. odst. 223. člena ZBan-1 izvaja s spremljanjem, zbiranjem in preverjanjem poročil in obvestil bank, ki so ji jih po določbah tega oz. drugih zakonov dolžne poročati oz. jo obveščati o posameznih dejstvih in okoliščinah (vsebinsko identično določbo vsebuje 2. tč. 3. odst. 234. člena ZBan-2). Prvotožena stranka je sicer v izpodbijani odločbi menila, da drugotožena stranka ni izkazala, da zahtevane informacije pridobiva zaradi konkretnega upravnega postopka, in zato ugotovila, da pogoji za obstoj izjeme od prostega dostopa po 7. tč. 1. odst. 6. člena ZDIJZ niso izpolnjeni. To pa ne pomeni, da je nadzor nad bankami oziroma nadzor nad stabilnostjo slovenskega bančnega in monetarnega sistema, ki sodijo med zakonite pristojnosti drugotožene stranke, identičen statističnemu raziskovanju.

Drugotožena stranka je v izpodbijani odločbi navedla, da zahtevane informacije zbira z namenom (načrtovanja) nadzora bank poročevalk, opravljanja makrobonitetnih analiz, napoved gospodarskih kazalnikov in izvajanje drugih ukrepov za ohranjanje stabilnosti finančnega sistema. Nedvomno drugotožena stranka zahtevane informacije periodično in konstantno zbira od posameznih bank (poročevalk) in jih nedvomno analizira in drugače (tudi statistično) obdela. Vsekakor pa je osnovni namen, za katerega drugotožena stranka zbira in analizira zahtevane informacije, interpretacija z analizo ugotovljenega stanja in sprejemanje ukrepov ob zaznanih tveganjih za finančni sistem v državi. Pojem »nadzor« je torej prvotožena stranka interpretirala preozko, ker ga je razumela zgolj kot konkreten postopek (inšpekcijskega ali drugega upravnega) nadzora nad posamično in konkretno finančno institucijo. Vsekakor pri nadzoru, v okviru katerega drugotožena stranka zbira zahtevane informacije, ne gre za tovrsten nadzor, ki bi se ga izvajalo v upravnem postopku, niti za dejavnost statističnega raziskovanja. Potencialen upravni postopek pa drugotožena stranka lahko uvede, prav tako lahko pridobljene podatke statistično analizira – primarno pa ne gre za podateke iz postopka nadzora niti za podatke, zbrane na podlagi ZDSta.

Drugotožena stranka zahtevanih podatkov nedvomno ni pridobila za namen statističnega raziskovanja, ampak za namene nadzora nad bankami in izvajanje ukrepov za ohranjanje stabilnosti finančnega sistema. Nikakor ni mogoče trditi, da tako pomembni nalogi, ki ju na podlagi zakona (ZBan-1, ZBan-2 in ZBS-1) izvaja drugotožena stranka, predstavljata (zgolj)

statistično raziskovanje. Vsekakor je iz vseh informacij, ki jih v okviru svojih zakonitih pristojnosti in nalog zbirajo in proizvajajo različni državni organi, mogoče opravljati statistično raziskovanje – vsekakor je to koristno in izjemno pomembno. Vsekakor pa to nikakor ne pomeni, da so vsi subjekti, ki podatke tem državnim organom posredujejo, poročevalske enote v smislu ZDSt in da je namen zbiranja teh podatkov (izključno) statistično raziskovanje. Če bi to držalo, bi bilo izjemo od prostega dostopa zaradi zaupnosti individualnih podatkov o poročevalskih enotah (4. tč. 1. odst. 6. člena ZDIJZ) treba uporabiti v prav vsakem primeru, ko organ zavezanec v postopku dostopa do informacij javnega značaja, zahtevane podatke pridobi od drugih oseb. Zagotovo je namreč vsak tak podatek tako ali drugače prej ali slej vključen v statistično raziskovanje.

Iz prakse prvotožene stranke pa je mogoče napraviti ravno obraten zaključek – v 11 letih (od leta 2005, ko je bila uveljavljena ta izjema od prostega dostopa, do danes) je izdala več kot 2100 odločb, vendar se je le 5 odločb (vključno s tu izpodbijano odločbo) nanašalo na izjemo po 4. tč. 1. odst. 6. člena ZDIJZ. Od tega je obstoj te izjeme prepoznala le še z odločbo št. 090-34/2013/6, pri čemer je bil zavezani organ Statistični urad RS, zahtevani pa podatki, na podlagi katerih je Statistični urad RS za oktober 2012 izračunal ceno 0,04 EUR/kg koruze za siliranje pri pridelovalcih. Obstoj te izjeme je prepoznala še v eni odločbi, ki je v bistvenem enaka tu izpodbijani in jo tožnik izpodbija v upravnem sporu pred naslovnim sodiščem, ki zadevo vodi pod opravilno št. II U 8/2016. V preostalih dveh odločbah⁵ prvotožena stranka ni ugotovila obstoja zatrjevane izjeme varstva zaupnosti statističnih poročevalskih enot, pri čemer je bil zavezani organ Ministrstvo za promet, zahtevani pa podatki AJ PES (ki je enako kot drugotožena stranka pooblaščen izvajalec statističnih raziskovanj v okviru dejavnosti državne statistike) iz poročil S.BON in BON-2. Prvotožena stranka je ugotovila, da je treba razlikovati med državno statistiko in izdelavo bonitetnih informacij, ki jih izdeluje AJ PES v okviru svoje tržne dejavnosti. Podobno velja tudi v konkretnem primeru – treba je razlikovati med dejavnostjo državne statistike in zakonsko pristojnostjo drugotožene stranke za stalni nadzor nad bankami poročevalkami, opravljanjem makrobonitetnih analiz, napoved gospodarskih kazalnikov in izvajanje drugih ukrepov za ohranjanje stabilnosti finančnega (bančnega in monetarnega) sistema.

---

⁵ Dejansko gre za dve odločbi izdani v isti zadevi - odločba Informacijskega pooblaščenca št. 090-81/2011/3 z dne 29. 7. 2011 in odločba Informacijskega pooblaščenca št. 090-81/2011/14 z dne 22. 11. 2012, izdana po sodbi Upravnega sodišča, s katero je to odpravilo odločbo št. 090-81/2011/3 z dne 29. 7. 2011 in jo zaradi procesnih kršitev vrnilo v ponovno odločanje. V ponovnem postopku je IP izdal odločbo št. 090-81/2011/14 z dne 22. 11. 2012, ki jo je Upravno sodišče potrdilo s sodbo št. I U 1911/2012-30 in se v delu, ki se nanaša na izjemo po 4. tč. 1. odst. 6. člena ZDIJZ, v celoti sklicevalo na Odločbo IP.

Zahtevane informacije javnega značaja se torej ne nanašajo na podatke, katerih razkritje bi pomenilo kršitev zaupnosti individualnih podatkov o poročevalskih enotah skladno z zakonom, ki ureja dejavnost državne statistike.

Dokaz:

- kot doslej;
- vpogled v spis pri naslovnem sodišču št. II U 8/2016.

V.

Prvotožena stranka v izpodbijani odločbi ugotavlja tudi, da delni dostop do zahtevanih informacij ni mogoč, ker bi tudi s prekritjem podatkov o banki in podatkov o aktivih in pasivi bila mogoča posredna identifikacija poročevalskih enot, s čimer bi bilo kršeno načelo statistične zaupnosti. Pri tem navede, da je drugotožena stranka to dokazala s primerjavo razvrstitve podatkov o posojilih v evrih s razvrstitvijo po bilančnih vsotah v letnih poročilih. S temi »dokazili« pa prvotožen stranka ni seznanila tožnika niti mu dala možnosti, da se do njih izjavi pred izdajo tu izpodbijane odločbe, čeprav je odločbo oprla na ta dokazila.

Prvotoženka v izpodbijani odločbi na podlagi pojasnil organa in bank ter prejetih podatkov (do katerih se tožnik ni imel možnosti izjaviti pred izdajo izpodbijane odločbe prvotožene stranke, kar pomeni bistveno kršitev pravil postopka) ugotovila, da bi bilo mogoče s prejetjem zahtevanih podatkov, brez navedbe imena banke in podatka o njeni aktivih in pasivi, sorazmerno enostavno, hitro in določno identificirati »vsaj nekatere«, če ne vseh, bank. Prvotožena stranka torej ni popolno ugotovila dejanskega stanja, ampak je zgolj sklepala, da delni dostop ne bi bil mogoč »vsaj glede nekaterih, če ne vseh, bank«.

Prvotoženkinino opiranje na zavajoče sklepanje Sparkasse d.d. (do katerega se tožnik ni imel možnosti izjaviti pred izdajo izpodbijane odločbe prvotožene stranke, kar pomeni bistveno kršitev pravil postopka) z navedbo, da »ni sporno, da se zahteva in pritožba glede dostopa do informacij o najetih kreditih nanašata prav na podatke, ki so jih organu v skladu z določbami ZDSa in Letnimi programi statističnih raziskovanj dostavile poročevalske enote (v Sloveniji registrirane banke) in za katere ZDIJZ v 4. točki prvega odstavka 6. člena izrecno določa, da niso prosto dostopni« je povsem napačno. Prav to je sporno – ali gre za podatke, katerih razkritje bi pomenilo kršitev zaupnosti individualnih poročevalskih enot. Sprevrčanje besed tožnika s strani enega od stranskih udeležencev, do česar se tožnik ni imel možnosti izjaviti pred izdajo izpodbijane odločbe pa je povsem nedopustno.

Tožnik trdi prav to, da zahtevane informacije javnega značaja sploh niso v zvezi s statističnim poročanjem in zato z njihovim posredovanjem sploh ne bi moglo priti do kršitve zaupnosti statističnih poročevalskih enot, vendar podredno vseeno trdi tudi, da bi bila uporaba instituta delnega dostopa po 7. členu ZDIJZ v konkretnem primeru mogoča in sicer s prekritjem podatkov o posamezni banki (ali vsaj še s prekritjem podatkov o aktivih in pasivi).

Dokaz:

- kot doslej.

VI.

Ker sta toženki uporabili določbo 4. tč. 1. odst. 6. člena ZDIJZ, pa je ne bi smeli, tudi napačno nista presojali zatrjevanega javnega interesa ob uporabi določb 2. odst. 6. člena ZDIJZ. Če že, bi toženki morali uporabiti določbo 2. tč. 1. odst. 6. člena ZDIJZ (in še to eventualno le v zvezi 6 bankami, ki so zatrjevale poslovno skrivnost po subjektivnem kriteriju in treh, ki so zatrjevale poslovno skrivnost po objektivnem kriteriju, ne pa za vseh 16 bank), pri kateri pa je uporaba instituta testa interesa javnosti dopustna in bi ga toženki torej morali uporabiti. V izogib ponavljanju se tožnik v zvezi z zatrjevanim interesom javnosti na razkritju zahtevanih podatkov v celoti sklicuje na svoje navedbe v pritožbi z dne 28. 1. 2016 zoper izpodbijano odločbo drugotožene stranke, ki jo je prvotožena stranka v celoti zavrnila s tu izpodbijano odločbo.

Dokaz:

- kot doslej.

VII.

Ker je tožena stranka napačno uporabila materialno pravo in je v postopku izdaje izpodbijane odločbe napačno ugotovila dejansko stanje ter zagrešila več bistvenih kršitev določb postopka, tožnik naslovnemu sodišču predlaga, da njegovim **tožbi ugoti** in

odločbo prvotožene stranke št. 090-63/2016/7 z dne 30. 6. 2016 in 2. tč. izreka odločbe drugotožene stranke št. 26.00-0012/16-MP z dne 13. 1. 2016 odpravi in drugotoženi stranki naloži, da tožniku posreduje informacije o kreditih, ki so jih v Sloveniji registrirane banke najele v EUR (ali SIT) in CHF od leta 2004 do 11. 12. 2015, po mesecih in po banki,

podredno pa predlaga,

da odločbo prvotožene stranke št. 090-63/2016/7 z dne 30. 6. 2016 odpravi in zadevo vrne toženi stranki v ponovno odločanje,

v obeh primerih pa hkrati prvotoženi stranki naloži, da tožeči stranki povrne stroške postopka po spodnjem stroškovniku.

V Ljubljani, 1. 8. 2016

Združenje Frank,
zakoniti zastopnik Aleš Majcenovič,
zanj odvetnica, Nataša Pirc Musar

stroškovnik:

- tožba : 600 točk (tč. 1 tar. št. 18 v povezavi s tar. št. 30);
- administrativni stroški – pavšal (člen 11 OT): 2% od vrednosti storitve;
- DDV (člen 12 OT): 22% od vrednosti storitve (vpogled v register zavezancev);
- sodna taksa po odmeri sodišča.